

บทที่ 7

สิทธิในความเชื่อและศาสนา

อิสลามเป็นวิถีชีวิตที่ครอบคลุมทุกด้าน ประกอบไปด้วยหลักการต่างๆ สำหรับจัดระเบียบในด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม มีระเบียบกฎเกณฑ์สำหรับการสร้างความสัมพันธ์ ระหว่างมนุษย์กับพระผู้เป็นเจ้า ความสัมพันธ์กับตัวเอง ความสัมพันธ์กับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน และความสัมพันธ์กับสรรพสิ่งอื่นๆ เป็นโครงสร้างที่รัดกุมและสมบูรณ์ ไม่สามารถแยกส่วนหรือนำมาสังคายนาใหม่ได้ มีหลักยึดเป็นคัมภีร์อันบริสุทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์ ไม่เคยเปลี่ยนแปลง แม้เพียงอักษรเดียว ตั้งแต่เมื่อครั้งถูกประทานลงมายังท่านนบีมุฮัมมัด คืออัลกุรอานเป็นศตวรรษ

บรรดามุสลิมเชื่อว่า ศาสนาอิสลามของพวกเขา เป็นแหวนวงสุดท้ายที่มาเพื่อนมัสการแห่งพระผู้เป็นเจ้า และเพื่อสร้างความสมบูรณ์ให้กับศาสนานี้ ดังนั้น อิสลามจึงประกอบด้วยบทบัญญัติที่ครอบคลุมทุกด้านของการใช้ชีวิต นอกจากนี้อิสลามได้ถูกประทานลงมาเพื่อมนุษย์ทุกคน และเพื่อเป็นความเมตตาสำหรับมนุษย์ทั้งหมด³⁷¹ ซึ่งอัลลอฮ์ ชุบ ๑ ตรัสว่า

“และเราได้ส่งเจ้ามาเพื่ออื่นใด เว้นแต่เป็นผู้แจ้งข่าวดีและเป็นผู้ตักเตือนแก่มนุษย์ทั้งหลาย แต่ว่าส่วนมากของมนุษย์ไม่รู้”³⁷²

“และเราได้ส่งเจ้ามาเพื่ออื่นใด นอกจากเพื่อเป็นความเมตตาแก่ประชาชาติทั้งหลาย”³⁷³

แต่ทว่าอิสลามไม่มีการบีบบังคับบรรดาผู้ที่มีความเชื่อต่างจากตนให้เข้ารับอิสลาม แต่กลับให้มีเสรีภาพและเปิดโอกาสอย่างเต็มที่แก่ผู้ที่มิใช่มุสลิมที่จะยึดมั่นในศาสนาของเขาต่อไป³⁷⁴ ดังที่อัลลอฮ์ ชุบ ๑ ตรัสว่า

“และหากองค์อภิบาลของเจ้าทรงประสงค์ แน่แน่นอนว่าทุกคนที่อยู่ในแผ่นดินนี้ย่อมศรัทธาต่อพระองค์ ดังนั้นเจ้ายังจะบังคับผู้เขี้ยวผู้คนจนกว่าพวกเขาจะเป็นผู้ศรัทธากระนั้นหรือ”³⁷⁵

³⁷¹ นีรนาม, สารสันนิบาตโลกมุสลิมถึงประชาชนชาวอเมริกัน, (ปัตตานี: วิทยาลัยอิสลามยะลา, 2546),

หน้า 21-27.

³⁷² อัลกุรอาน 34 : 28

³⁷³ อัลกุรอาน 21 : 107

³⁷⁴ สอิดิหฺ หุสัยน์ อัลอาฮิด, สิทธิของชนต่างศาสนิกในประเทศอิสลาม, หน้า 48.

³⁷⁵ อัลกุรอาน 10 : 99

ซึ่งอิสลาม จะเปิดโอกาสให้ผู้คนเลือกเอาว่าจะเข้ารับอิสลาม หรือจะคงอยู่ในศาสนาเดิมของพวกเขาก็ได้ ทำสัญญาที่ทำให้พวกเขาสามารถใช้ชีวิตได้อย่างสันติ ทั้งด้านศาสนา เกียรติ และทรัพย์สินของพวกเขา และมีความสุขอยู่ภายใต้การคุ้มครอง ของอัลลอฮ์ ซุบ ๗ และนบีของพระองค์ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงถูกเรียกว่าผู้ที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองอารักขา ดังที่อัลลอฮ์ ซุบ ๗ ตรัสว่า

“ไม่มีการบังคับใดๆ ใน (การเข้ารับนับถือ) ศาสนาอิสลาม (เพราะ) แน่แน่นอนว่าทางนำ (แห่งอิสลาม) นั้น ได้เป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วจากความหลงทาง ดังนั้นผู้ใดปฏิเสธศรัทธาต่อสิ่งเคารพสักการะอื่นจากอัลลอฮ์ ซุบ ๗ และศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ซุบ ๗ แต่เพียงองค์เดียว แท้จริงเขาได้ยึดเหนี่ยวในสายห่วงแห่งอิสลามที่มั่นคงแล้ว โดยจะไม่มีการแตกกระจายออกอีก และอัลลอฮ์ ซุบ ๗ ทรงได้ยินและทรงรอบรู้อีก”³⁷⁶

สิ่งที่บ่งบอกถึงความใจกว้างของอิสลามที่มีต่อชนต่างศาสนิกอีกอย่างหนึ่งคือ อิสลามไม่เคยบังคับให้พวกเขาปฏิบัติตามบัญญัติอิสลามดังที่ชาวมุสลิมต้องปฏิบัติ ดังนั้นพวกเขาจึงได้รับการอนุโลมโดยไม่ต้องจ่ายชะกาต และอิสลามก็ไม่เคยบังคับให้พลเมืองที่มีใจมุสลิมออกรบหรือญิฮาดพร้อมกับชาวมุสลิม เช่นเดียวกัน อิสลามอนุญาตให้พลเมืองต่างศาสนิกสามารถดำเนินชีวิตตามบัญญัติศาสนาและประเพณีเฉพาะของพวกเขาได้อย่างมีอิสระ ส่วนในเรื่องของการลงโทษต่อผู้ที่กระทำความผิด บรรดานักปราชญ์ในอิสลามมีมติว่าพลเมืองที่มีใจมุสลิมจะถูกลงโทษเฉพาะในความผิดที่พวกเขาเองเชื่อว่าเป็นการกระทำที่ผิดต่อบัญญัติศาสนาของพวกเขาและไม่อนุญาต เช่น การลักขโมย การผิดประเวณี เป็นต้น และจะไม่ถูกลงโทษในความผิดที่พวกเขาเชื่อว่าเป็นการอนุญาตในศาสนาของพวกเขา อาทิเช่น การดื่มสุรา กินเนื้อสุกร เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ ในทางตรงกันข้าม กฎหมายอิสลามได้บัญญัติห้าม มิให้มุสลิมกล่าวดูถูกหรือสาปแช่งพระเจ้าต่างๆ อื่น จากอัลลอฮ์ ซุบ ๗ ที่ปฏิเสธศรัทธากราบไหว้บูชาอยู่ เพื่อไม่ให้เป็นชนวนที่นำไปสู่การด่าทอและสาปแช่งอัลลอฮ์ ซุบ ๗³⁷⁷ ดังที่อัลลอฮ์ ซุบ ๗ ตรัสว่า

“และพวกเจ้าจงอย่าด่าว่าบรรดาผู้ที่กราบไหว้อื่นจากอัลลอฮ์ ซุบ ๗ เพราะจะเป็นเหตุให้พวกเขาด่าว่าอัลลอฮ์ ซุบ ๗ อย่างเป็นศัตรู โดยปราศจากความรู้อยู่ ในทำนองนี้แหละที่เราได้ประดับประกาศการงานของทุกประชาชาติ หลังจากนั้นพวกเขาจะกลับคืนสู่อ้อมกอดของพวกเราแล้ว พระองค์ก็จะทรงบอกแก่พวกเขาในสิ่งที่พวกเขาได้กระทำไว้”³⁷⁸

³⁷⁶ อัลกุรอาน 2 : 256

³⁷⁷ สอติหุ หุสัยน์ อัลอายิด, สิทธิของชนต่างศาสนิกในประเทศอิสลาม, หน้า 33 และ 70-71.

³⁷⁸ อัลกุรอาน 6 : 108

ซึ่งอิมาม อัล-กอรฎิบีย์³⁷⁹ ได้กล่าวว่า

“ไม่อนุญาตให้มุสลิมท่านใดคำทอเจอร์ูปปั้นของพวกเขา หรือคำทอศาสนาของพวกเขา โบสถ์และศาสนาของพวกเขา และไม่อนุญาตให้ก่อสร้างสิ่งนำไปสู่การตั้งกล่าว เพราะเท่ากับเป็นชนวนที่นำไปสู่การฝ่าฝืน”

ดังนั้นชาวมุสลิมจึงยกย่องบรรดาศาสนทูตทั้งหลาย และส่วนหนึ่งของการศรัทธาในอิสลาม คือ จะไม่ถือว่าเป็นผู้ศรัทธาที่แท้จริงจนกว่าเขาจะศรัทธาต่อบรรดาศาสนทูตของอัลลอฮ์ ซุบ ๑ ทั้งหมด³⁸⁰

ในกฎหมายอิสลาม มีหลักการที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่ง คือ หลักการพื้นฐานแห่งการเสริมสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับชนต่างศาสนิก แม้ว่าบุคคลเหล่านั้นจะเป็นผู้บูชารูปปั้นหรือผู้ที่นับถือพระเจ้าหลายองค์ก็ตาม พื้นฐานดั้งเดิมแห่งการมีสัมพันธภาพกับชนต่างศาสนิกนั้นคือ การมีสัมพันธภาพที่ดีกับพวกเขา พวกเขาจะได้รับการปฏิบัติดี ความเอื้ออาทรและเมตตา トラบใดที่ไม่เป็นประจักษ์ชัดว่าพวกเขาได้ตั้งตนเป็นศัตรูกับอิสลามและชาวมุสลิมอย่างชัดเจน³⁸¹ โดยที่ อัลลอฮ์ ซุบ ๑ ตรัสว่า

“อัลลอฮ์ ซุบ ๑ ไม่ได้ทรงห้ามไม่ให้พวกเจ้ามีคุณธรรม (ทำดี) และยุติธรรมต่อบรรดาชนต่างศาสนิกที่ไม่ได้สู้รบในเรื่องศาสนากับพวกเจ้า และไม่ได้ขับไล่พวกเจ้าออกจากถิ่นฐานของพวกเจ้า แท้จริงอัลลอฮ์ ซุบ ๑ ทรงรักบรรดาผู้ยุติธรรมเสมอ แต่ทว่าอัลลอฮ์ ซุบ ๑ ทรงห้ามไม่ให้พวกเจ้าเป็นมิตรและมีสัมพันธภาพที่ดีกับบรรดาผู้ที่สู้รบในเรื่องศาสนากับพวกเจ้าและได้ขับไล่พวกเจ้าออกจากถิ่นฐานของพวกเจ้า ทั้งยังได้ให้ความร่วมมือ (กับบรรดาศัตรูของพวกเจ้าเพื่อ) ขับไล่พวกเจ้าและผู้ใดที่เป็นมิตรสัมพันธ์และช่วยเหลือพวกเขา ดังนั้นพวกเขาเหล่านั้นคือผู้อธรรม”³⁸²

คำว่า “มีคุณธรรม” ในโองการแรกมีความหมายที่ยิ่งใหญ่กว่าคำว่า “การปฏิบัติดี” แต่มันเป็นสิ่งที่คู่กันเสมอ อิมาม อัล เกาะรอฟี ได้อธิบายถึงจุดประสงค์ที่อัลลอฮ์ ซุบ ๑ ใช้คำว่า “มีคุณธรรม” ว่า ต้องมีความเมตตาธรรมต่อผู้ที่อ่อนแอในหมู่พวกเขา ถมช่องว่างแห่งความขัดสนในหมู่พวกเขา ให้อาหารแก่ผู้ที่หิวโหยในหมู่พวกเขา ให้อาภรณ์และเครื่องแต่งกายแก่ผู้ที่เปลือย ล่อนจ้อน (ไม่มีเสื้อผ้าใส่) ในหมู่พวกเขา พุดจากับพวกเขาด้วยวาจาที่สุภาพ สร้างความรู้สึกที่เป็น

³⁷⁹ Al-Qurtubi Muhammad อ้างในศอลิหุ หุสัยน์ อัลอายิด, สิทธิของชนต่างศาสนิกในประเทศอิสลาม, หน้า 35.

³⁸⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 35.

³⁸¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 130. และ ยูซุฟ กือรฎอวี, ทะลาและหะรอมในอิสลาม, แปลโดยบรรจง บินกาชัน, พิมพ์ครั้งที่ 3, (กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสืออิสลาม, 2549), หน้า 430-432.

³⁸² อัลกอรอาน 60 : 8-9

มิตรและเมตตาต่อพวกเขา ไม่ใช่ด้วยวาจาที่ทำให้รู้สึกหวาดกลัวและต่ำต้อยในฐานะ ขอมอคทนต่อการสร้างความรำคาญของพวกเขา ในฐานะที่เป็นเพื่อนบ้าน ถึงแม้ว่าเราจะสามารถจัดความรำคาญนั้นได้ก็ตาม ทั้งนี้เพื่อเป็นการแสดงถึงความจริงใจและเอื้ออารีที่เรามีต่อพวกเขา ไม่ใช่ความหวาดกลัวและความ โลก และคอยวิงวอนต่ออัลลอฮฺ ซุบ ๑ อยู่เสมอเพื่อให้พวกเขาได้รับทางนำ และขอให้อัลลอฮฺ ซุบ ๑ ทรงบันดาลให้พวกเขาอยู่ในกลุ่มผู้ที่ได้รับความสุขในโลกหน้า และคอยให้คำปรึกษาและแนะนำแก่พวกเขาในทุกๆ กิจการ ทั้งในเรื่องศาสนาและเรื่องทางโลกของพวกเขา คอยปกป้องทรัพย์สิน ครอบครัว และเกียรติของพวกเขา และปกป้องสิทธิประโยชน์ต่างๆ ที่พวกเขาพึงได้รับและขอมได้รับอันตรายเพื่อปกป้องพวกเขาจากการถูกรังแก และเพื่อนำพวกเขาให้ได้รับสิทธิอันชอบธรรมต่างๆ”

ซึ่งชีวประวัติของท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อล ๑ ได้บ่งชี้อย่างชัดเจนถึงการปฏิบัติดีของท่านต่อชนต่างศาสนา โดยท่านมีเพื่อนบ้านที่ไม่ใช่มุสลิม และท่านได้ปฏิบัติดีต่อพวกเขาเหล่านั้นตลอดเวลา ท่านได้มอบของกำนัลให้พวกเขา และรับของกำนัลที่พวกเขามอบให้ จนกระทั่งหญิงชาวยิวคนหนึ่งกล้าใส่ยาพิษลงในเนื้อแพะของท่านและมอบเป็นของกำนัลแก่ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อล๑ (เพราะเชื่อมั่นในความไว้วางใจของท่านต่อพวกเขา) ท่านจะหมั่นเขียนเขียนผู้ที่เจ็บป่วยในหมู่พวกเขา จะบริจาคทานให้แก่พวกเขา ทำการค้าขายกับพวกเขา และแท้จริงท่านได้บริจาคสิ่งของจำนวนหนึ่งแก่ครอบครัวของชาวยิวครอบครัวหนึ่ง และชาวมุสลิมคนอื่นๆ หลังจากท่านก็ได้เจริญรอยตามท่านด้วยการทยอยบริจาคทานให้แก่ครอบครัวของชาวยิวคนนั้น

อบูเกาะตาละฮฺเล่าว่า “หลังจากที่กลุ่มชาวคริสต์แห่งเมือง อะบิสซีเนีย (เอธิโอเปีย) ได้เดินทางมาหาท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อล๑ ท่านได้ให้พวกเขาพักอยู่ในมัสยิดของท่าน และท่านได้รับรองแขกและคอยรับใช้พวกเขาด้วยตัวเอง มารยาทที่ท่านได้ปฏิบัติต่อชาว อิบิสซีเนียเช่นนี้เป็นการตอบแทนคุณต่อพวกเขา ซึ่งท่านได้กล่าวไว้ว่า

“แท้จริงเมื่อครั้งก่อนพวกเขาได้เคยรับรองและให้เกียรติต่อบรรดาศหาย (เศาะฮาบะฮฺ) ของเรา เมื่อครั้งที่พวกเขาได้อพยพไปยังอิบิสซีเนีย (เอธิโอเปีย) ดังนั้นฉันจึงอยากจะทำตอบแทนในเกียรติของพวกเขาด้วยตัวของฉันเอง”³⁸³

ในขณะเดียวกัน กฎหมายอิสลามได้บัญญัติห้ามมุสลิมมิให้กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งที่ทำให้ตนเองพ้นสภาพจากการเคารพนับถืออิสลามไปสู่ศาสนาอื่น หรือไปสู่การไม่มีศาสนา โดยกระทำด้วยความสมัครใจ ไม่ได้ถูกข่มขู่บังคับแต่ประการใด ซึ่งอัลลอฮฺ ซุบ ๑ ตรัสว่า

³⁸³ ศอลิหฺ หุสซัยน์ อัลอาซิด, สิทธิของชนต่างศาสนาในประเทศอิสลาม, หน้า 130-133.

“ผู้ใดปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ชุบ ๑ หลังจากที่เขาได้ศรัทธาแล้ว เขาจะได้รับความกริ้วจากอัลลอฮ์ ชุบ ๑ เว้นแต่ผู้ที่ถูกบังคับ ทั้งๆที่หัวใจของเขาเต็มเปี่ยมไปด้วยความศรัทธา แต่ผู้ใดเปิดหัวอกของเขาด้วยการปฏิเสธศรัทธา พวกเขาจะได้รับความกริ้วจากอัลลอฮ์ ชุบ ๑ แต่สำหรับพวกเขาจะได้รับการลงโทษอย่างมหันต์”³⁸⁴

ท่านนบีมุฮัมมัด คือล ๑ กล่าวว่า

“ผู้ใดที่เปลี่ยนศาสนาจนฆ่าเขา”³⁸⁵

ซึ่งการกระทำที่สำคัญและเกิดขึ้นมากที่ทำให้มุสลิมพ้นจากอิสลาม³⁸⁶ คือ ประการที่หนึ่ง การตั้งภาคีในการปฏิบัติศาสนกิจ (อิบาดะฮ์) ต่ออัลลอฮ์ ชุบ ๑ เช่น การวิงวอน การขอความช่วยเหลือ การบนบาน และการเชือดสัตว์พลีต่อคนตาย เป็นต้น

ประการที่สอง การทำให้ระหว่างเขากับอัลลอฮ์ ชุบ ๑ มีสื่อกลาง โดยวิงวอนต่อผู้เป็นสื่อกลางเหล่านั้น โดยขอร้องให้ผู้เป็นสื่อกลาง ช่วยขอไถ้โทษต่ออัลลอฮ์ ชุบ ๑ และมอบหมายกิจการต่อเขาเหล่านั้น

ประการที่สาม การที่ไม่ถือว่าผู้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ชุบ ๑ เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาอิสลามหรือสงสัยในการเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาอิสลาม หรือถือว่าแนวความคิดของคนเหล่านั้นถูกต้อง

ประการที่สี่ การเชื่อมั่นว่า ข้อชี้แนะหรือข้อตัดสินของบุคคลอื่นจากท่านนบีมุฮัมมัด คือล ๑ ดีกว่าข้อชี้แนะหรือข้อตัดสินของท่านนบีมุฮัมมัด คือล ๑ รวมทั้งผู้ที่เชื่อมั่นว่า กฎหมายและระบอบการเมืองการปกครองต่างๆที่มนุษย์บัญญัติขึ้นนั้นประเสริฐเลิศกว่าบทบัญญัติแห่งอิสลาม หรือเชื่อมั่นว่าระบอบของอิสลามไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในยุคสมัยปัจจุบัน หรือเป็นสาเหตุแห่งความล้มเหลวของมุสลิมหรือเป็นระบอบที่จำกัดเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลหนึ่งกับพระเจ้าเป็นเจ้าของเขา โดยไม่มีความเกี่ยวข้องกับกิจการการดำเนินชีวิตด้านอื่น ๆ และการที่มีความเห็นว่าการนำเอาบทบัญญัติของอัลลอฮ์ ชุบ ๑ มาใช้ปฏิบัติในการตัดม็อบโมย หรือลงโทษผู้ทำการผิดประเวณีที่ผ่านการแต่งงานแล้วด้วยการขว้างจนตายนั้นไม่เหมาะสมกับยุคปัจจุบัน และรวมอยู่ในประการนี้เช่นกัน ผู้ที่เชื่อมั่นว่า อนุมัติให้ใช้ข้อตัดสินอื่นจากบทบัญญัติของอัลลอฮ์ ชุบ ๑ ได้ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และในด้านบทลงโทษ เรื่องอื่นจากนั้น

ประการที่ห้า ผู้ใดเกลียดชังสิ่งใดที่ท่านนบีมุฮัมมัด คือล ๑ นำมา ถึงแม้เขาจะปฏิบัติสิ่งนั้นก็ตาม ทั้ง ๆ ที่เกลียดชัง ซึ่งอัลลอฮ์ ชุบ ๑ ตรัสว่า

³⁸⁴ อัลกุรอาน 16 : 16

³⁸⁵ หะดีษ : บุคอรี อ่างในมุฮัมมัดซาคี เจ๊ะหะ, บทลงโทษในอิสลาม, หน้า 98.

³⁸⁶ อับดุลอะซีซ บินอับดุลลาฮ์ บินบาซ, หลักการเชื่อมั่นที่ถูกต้อง และที่ตรงกันข้าม, หน้า 58-63

“ทั้งนี้เพราะว่า พวกเขาเกลียดชังสิ่งที่อัลลอฮ์ ชุบ ๗ ทรงประทานลงมา พระองค์จึงทรงทำให้การทำงานของพวกเขาไร้ผล”³⁸⁷

ประการที่หก การเขียนเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เป็นศาสนาของท่านนบีมุฮัมมัด คือล๗ หรือเขียนผลรางวัลหรือการลงโทษเรื่องนั้นๆ ซึ่งอัลลอฮ์ ชุบ๗ ตรัสว่า

“และถ้าหากเจ้าได้ถามพวกเขา แน่نونพวกเขาจะกล่าวว่า แท้จริงพวกเราเป็นเพียงแต่พุดสนุกและพุดเล่นเท่านั้น จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่าต่ออัลลอฮ์ ชุบ ๗ และบรรดาโองการของพระองค์และระฮูลของพระองค์กระนั้นหรือที่พวกท่านเขียนกัน พวกท่านอย่าแก้ตัวเลย แท้จริงพวกท่านได้ปฏิเสธศรัทธาแล้ว หลังจากการมีศรัทธาของพวกท่าน หากเราจะอภัยโทษให้แก่กลุ่มหนึ่งในหมู่พวกเจ้า เราก็จะลงโทษอีกกลุ่มหนึ่ง เพราะว่าพวกเขาเป็นผู้กระทำความผิด”³⁸⁸

ประการที่เจ็ด การใช้ไสยศาสตร์หรือเวทมนต์คาถา การเชื่อในโชคลางไสยศาสตร์และการไปหาหมอดู หมอเวทมนต์คาถาหรือหมอเวทมนต์คาถาเพื่อรักษาความเจ็บไข้ได้ป่วย หรือเพื่อจัดความยุ่งยาก การสนับสนุนและเชื่อในสิ่งที่หมอดูหรือเวทมนต์คาถาบอก การสวมใส่ลูกประคำเปลือกหอย เครื่องรางของขลัง หรือการอ่านคาถาเป่าเสกเพื่อรักษาหรือป้องกันโรคภัยไข้เจ็บ และการกำหนดกลางร้ายจากสิ่งของ สถานที่เวลา บุคคล และอื่น ๆ³⁸⁹ ดังอัลลอฮ์ ชุบ ๗ ตรัสว่า

“จงกล่าวเถิด ไม่มีผู้ใดในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินรู้ในสิ่งพ้นญาณวิสัย นอกจากอัลลอฮ์ ชุบ ๗...”³⁹⁰

ประการที่แปด การช่วยเหลือพวกมุชริกีน และร่วมมือกับพวกเขาในการเอาชนะต่อบรรดามุสลิม ดังที่อัลลอฮ์ ชุบ ๗ ตรัสว่า

“และผู้ใดในหมู่พวกเจ้า เอาพวกเขามาเป็นมิตรแล้วไซ้ แน่نونผู้นั้นก็เป็นคนหนึ่งของพวกเขา แท้จริงอัลลอฮ์ ชุบ ๗ ไม่ทรงชี้แนะนำกลุ่มชนที่อธรรม”³⁹¹

ประการที่เก้า การเชื่อมั่นว่า บางคนนั้นเขาสามารถที่จะไม่ใช้บทบัญญัติของนบีมุฮัมมัด คือล๗ เขาผู้นั้นเป็นผู้ปฏิเสธ ดังที่อัลลอฮ์ ชุบ ๗ ตรัสว่า

³⁸⁷ อัลกุรอาน 47 : 9

³⁸⁸ อัลกุรอาน 9 : 65-66

³⁸⁹ ดูเพิ่มเติม ยูซุฟ กือรฎอวี, ทะลาและหะรอมในอิสลาม, หน้า 306-320. และอับดุลอะซีซ บินอับดุลลาซ บินบาซ, หลักการเชื่อมั่น๗ หน้า 61.

³⁹⁰ อัลกุรอาน 27 : 65

³⁹¹ อัลกุรอาน 5 : 51

“และผู้ใดแสวงหาศาสนาหนึ่งอื่นจากอิสลาม แล้วศาสนานั้นก็จะไม่ถูกรับจากเขาเป็นอันขาดและในปรโลกเขาจะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน”³⁹²

ประการที่สิบ การผินหลังให้ศาสนาของอัลลอฮ์ ซุบ ๗ โดยที่เขาไม่ศรัทธาและไม่ปฏิบัติตามที่ศาสนาใช้ ดังที่อัลลอฮ์ ซุบ ๗ ตรัสว่า

“และใครเล่าจะอธรรมยิ่งไปกว่าผู้ที่ได้ถูกเตือนให้รำลึกถึงโองการต่างๆ ของพระผู้เป็นเจ้าของเขา แล้วเขาก็ผินหลังให้มัน แท้จริงเราเป็นผู้ลงโทษบรรดาผู้กระทำผิดอย่างรุนแรง”³⁹³

ซึ่งการกระทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ไม่ว่าจะทำขึ้นมาด้วยการเขี่ยหยันหรือล้อเล่น หรือจริงจัง หรือหวาดกลัวก็ตาม จะทำให้มุสลิมพ้นจากอิสลามทั้งสิ้น เว้นแต่ในกรณีที่ถูกบังคับเท่านั้น³⁹⁴ ซึ่งนักกฎหมายส่วนใหญ่มีทัศนะว่าความผิดฐานพ้นจากอิสลามมีบทลงโทษ กล่าวคือ ผู้กระทำผิดจะถูกประหารชีวิต ทั้งนี้เพราะอิสลามมิใช่เป็นแต่เพียงศาสนา แต่ยังเป็นวิถีชีวิต อิสลามได้บัญญัติกฎเกณฑ์ทั้งหมด มิใช่เพียงเพื่อควบคุมความประพฤติของปัจเจกบุคคลเท่านั้น แต่ยังเป็นกฎเกณฑ์ที่ควบคุมความสงบเรียบร้อยของสาธารณะอีกด้วย ดังนั้น การหันเหออกจากศาสนาอิสลามจึงถือเป็นการปฏิบัติ การล้มเลิก ต่อต้าน หรือขาดความเลื่อมใสต่อระบอบการดำเนินชีวิตแบบอิสลาม หรือระบอบการเมืองการปกครอง และระบอบกฎหมายของมุสลิมและรัฐอิสลามนั่นเอง³⁹⁵

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright © by Chiang Mai University

All rights reserved

³⁹² อัลกุรอาน 3 : 85

³⁹³ อัลกุรอาน 32 : 22

³⁹⁴ อับดุลอะซีซ บินอับดุลลาฮ์ บินบาซ, หลักการเชือดเนื้อที่ถูกต้อง และที่ตรงกันข้าม, หน้า 61-62.

³⁹⁵ มุฮัมมัดซาคี เจ๊ะหะ, บทลงโทษในอิสลาม, หน้า 98 และ 110-115. และซัยยิด ซาบิก, ฟิกฮฺซุซซุนนะฮฺ, เล่ม 4, หน้า 155-159.